

som man skulde synes, saa simpel og selvfølgelig Ting. Jeg synes, man maa have Lov til netop overfor det ærede Medlem Hr. Rode, der var en af de ledende, maaske den mest ledende indenfor det radikale Ministerium, at udtale, at han i høj Grad førte en Nølerpolitik ved den Lejlighed, hvor han trak Forhandlingerne ud i det uendelige, inden kan kunde træffe sin Beslutning. Man husker maaske, at det var under ret dramatiske Former, at den daværende Indenrigsminister Hr. Rode tog Afsked med Landstinget, men at det ikke varede ret længe, inden han dog besindede sig og opstod igenovre i samme høje Ting i fornyet Skikkelse og forhaabentlig noget mere belært af, hvad der var gaaet forud netop i disse kritiske Dage. Jeg fremdrager dette paa Grund af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Rode, der begyndte sin Tale med at sige, at den nuværende Regering i høj Grad havde følt sig kaldet og udvalgt til at regere Landet. Det forekommer mig, at naar man netop har i Erindringen, hvad der skete i 1919, skulde man fra den Side være noget forsigtig med at fremsætte en saadan Udtalelse. Vi erindrer jo ogsaa en Episode fra 1909-10, da vi havde den første radikale Regering. Jeg skal ikke her fremsætte lange Uddrag af den Tale, daværende Konseilspræsident Zahle holdt, da han tiltraadte sin Stilling som Konseilspræsident; vi husker alle de store Ord bl. a. om, at det var sidste Hold af Mænd, som man overhovedet kunde have Tillid til her i Danmark. Naar man erindrer disse forskellige Episoder, skulde man fra den Side være lidt mere forsigtig med sine Udtalelser, end det ærede Medlem Hr. Rode var, da han havde Ordet her som det radikale Partis Ordfører.

Der er mange forskellige Ting, man har anket over, og som man ogsaa har fremdraget i Valgkampen for at kunne rette Bebrejdelser mod Venstre. Bl. a. husker vi, at man har gjort Forsøg paa — det blev vist ikke til ret meget — at rejse Mistanke mod Venstre, da Hvederationeringen fremkom. Jeg tror nu nok, det gik saaledes med Agitationen imod Venstre paa Grund af denne Hvederationering, at det ikke varede ret længe ved de politiske Møder, inden den Sag gik fuldstændig ud af Debatten, og man ved ogsaa, at vi fra Venstres Side var villige til at forhandle om en Kornlov for indeværende Aar. Jeg nævner kun disse Forhold for at vise, at der har været en Linie i vor Politik. Naar man f. Eks. undersøger de Kornlove, vi har haft i de

senere Aar, vil man se, at vi i sin Tid havde en ret stram Ligning, men senere ved Bestræbelser fra vor Side fik en mildere Ligning, som i og for sig var ret let for Landmændene at efterkomme, og endelig nu har faaet en Kornlov, hvor der ingen Ligning er. Det forekommer mig, at der her er en Linie, man kan pege paa, en Linie, der gaar i Retning af, at vi hurtigst muligt vil ind under normale Tilstande, men naturligvis i Øjeblikket maa tage Hensyn til den Tid, hvori vi lever, og derfor har ment, at vi ogsaa i dette Aar maa have en Kornlov. Naturligvis kan det ogsaa gaa saaledes, at vi ikke saa hurtigt, som vi egentlig kunde ønske, kommer ind i normale Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Rodes noget spydige Bemærkninger til den højtærede Statsminister og Finansminister angaaende de finansielle Meddelelser skal jeg ikke komme videre ind paa, fordi den højtærede Finansminister har svaret, men jeg synes, man ogsaa i saa Henseende skulde være lidt forsigtig fra det radikale Partis Side. Jeg skal minde om, at i 1918 forud for Valget saa man fra den Side meget lyst paa hele den finansielle Situation. Jeg kan huske, at jeg i min Valgkreds heroverfor udtalte, at selv om man nu hørte de Udtalelser om det lyse i den finansielle Situation, havde jeg rent instinktmæssig en Følelse af, at noget af det første, vi vilde staa overfor, naar vi kom ind paa Rigsdagen efter Valget i 1918, var Optagelsen af et nyt Statslaan. Og saaledes gik det jo ogsaa. Vi ved endvidere, hvorledes den radikale Finansminister Hr. Brandes regnede 150 Mill. Kr. fejl, og det, der skete ved den Lejlighed, var, at den radikale Finansminister ikke endnu tilstrækkelig kendte de dyre Administratorer, han havde ved sin Side, ikke havde taget sig i Agt for de mægtige Udgifter, der efterhaanden vilde fremkomme baade paa Indenrigsministerens og Arbejdsministerens Budgetter. Jeg vil for Resten sige, at den radikale Finansminister gentagne Gange udtrykte en meget stor Utilfredshed med sine Medarbejdere, og jeg vil i det hele tro, at i bedre Omgivelser vilde Dr. Brandes være blevet en meget god Finansminister. Dr. Brandes rettede undertiden bitre Anklager mod en hel Del af sine Medarbejdere. Man erindrer maaske, hvorledes han som Finansminister ved en bestemt Lejlighed her i Salen udtalte, at han i høj Grad maatte beklage sig over Finansudvalget, fordi det sad som barmhjertig Samaritan og var villigt til at yde ikke saa lidt mere, hver Gang man forlangte en Bevilling til de